

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 97. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867561216400/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

dre Musikanter, eller blive noget endnu fornemmere, men ved Musiken skulde det være.

Ude paa Gaden var allerede temmeligt stille, det var jo ogsaa seent paa Aftenen, men det havde han slet ikke mærket derindenfor. Endnu klang Floiter og Violiner, og gjennem det udskkaarne Hjerter i Vinduesskoddene spillede en lang Lysstraale. Nu peb Vægteren i en Sidegade, Stemmer skrege; det var Spectakel. Lidt efter kom et sælsomt Tog! Vægterne med Stigen høit paa deres Skuldre, et ungt Fruentimmer, pyntet, som de inde i Dandsesalen, laae bundet fast paa Stigen. *Christian* vidste ikke, hvad han skulde troe om denne By og disse Mennesker. Han kom til Skibet, Husene rundt om vare endnu illuminerede, Lysene straaledede tilbage fra Vandet. Matroserne forbød ham at tale til *Peter Wik* om, hvor de havde været.

Overvældet af denne Dags og Aftens Indtryk, kunde han neppe sove, men den Tanke var mest levende i hans Sjæl: kunde jeg dog altid blive her! Damen, som gav ham Kys og Kjærtegn, syntes ham saa from og mægtig. Ja, til hende vilde han betroe sig! hun kunde gjøre Meget, og hun vilde vist, naar han ret fortalte hende sin Lyst og Længsel. Fromt indesluttede han hende i sin Bøn til Gud og med den faste Beslutning hemmeligt en Dag at besøge hende, sov han ind.

Da han næste Dag sad høit oppe i Skibets Tougværk, for at «lapsalve en Bardun,» faldt Øiet paa den udstrakte Omgivning; tilhøire den store Plads med Malmstatuen, tilvenstre, ud over Holmen, det mørkeblaae Hav med Sverrigs Kyst, dog mest af Alt, fængslede ham Synet af en Have, tæt bag den lave Muur, hvor Skibet laae. Forunderlige, sjeldne Planter voxte derinde, og et stort Poppeltræ, der ret mindede ham om Jedens Have, han havde seet som Barn. Lave Glashuse med store, grønne Grene indenfor Vinduerne, tittede frem mellem Hækkerne og de pragtfulde Efteraarsblomster. Det var den botaniske Have. Alt hvad han endnu kjendte af Kjøbenhavn var jo Deilighed, og han havde dog Inter seet endnu, sagde de Andre. Ja, her maatte han blive; den gode Gud vilde nok hjælpe ham. Saasnart han igjen fik Lov til at see sig om i Gaderne, vilde han opsøge den venlige, gode Dame, til hvem han satte alt sit Haab.

Ugen efter var det Dronningens Fødselsdag; alle Skibene i Havnen flagede, Musiken klang i Gaderne. *Christian* fik Lov at gaae alene omkring; nu var det, at finde hen i den lille, snevre Gade, som han havde været i den første Aften.